

Viroon ja Venäjälle 2010

17.8.2010 klo 18 oli aika lähteä kohti Helsinkiä ja satamaa. Ensimmäiset 110 km menivät mukavassa pilvipoutaisessa säässä. Janne odotteli jo satamassa ja laiva oli aikataulussa. Pyörien kiinnittäminen osoitettuun paikkaan oli varsinainen suoritus ja ehkä siitä seurasi, että mukaan otettaviksi tarkoitetut tennarit jäivät pyörän päälle eikä niitä enää myöhemmin päässyt hakemaan. Laivassa oli ohjelmana oluen juontia, sämpylän syöntiä ja miniläppärissä olevien karttojen tutkimista.

18.8. Aamulla klo 7 oltiin satamassa valmiina poistumaan laivasta. Aamiaista ei syöty, vaan arveltiin saavamme aamupalaa jollain bensa-asemalla. Nesteellä sitten jotain saatiin, mutta yllättävän heikko oli kahvilatarjoilu siihen aikaan. Ajeltiin sitten Kuusaluun, josta poikettiin pienemmälle tielle kohti nähtävyytenä mainittua patoa ja putousta Kolgassa ja siitä kohti rannikolla olevaa Lahemaan rahvusparkin kansallispuistoaluetta Päriseen ja edelleen niemeä kiertäen Vihulaan. Vihulassa oli komea kartanohotelli, jossa tarjottiin vallan mainio lounas kulkijoille.

Putous Kolgassa

Vihulan kartano

Kartanon ravintola

Kundassa tankattiin ja jatkettiin päätien (E20) kautta Ontikaan ihmettelemään jyrkkiä kalkkikiviseinämiä, jotka laskevat suoraan mereen. Rannan ihailu jatkui matkalla Sillamäeen, joka vastoin odotuksia ei ollutkaan suuren ympäristöongelman näköinen, vaan ainakin keskustan osalta vallan hyvin kunnostettu Stalinin ajan arkkitehtuurin muisto. Sillamäen ja Narva-Joesuun välinen hiekkaranta oli hieno ja soveltuisi varmaan leiriytymiseenkin.

Sillamäen arkkitehtuuria

Narva-Joesuun rantaa

Narvan bastion

Narvassa paikallisen turisti-infon avulla päädyttiin majoittumaan hotelli Elektraan, jota voi suositella. Halpa siisti, suuri huone, jopa keittomahdollisuus ja

tiukat turvatoimet monine lukkoineen. Pyörät saatiin lukkojen taakse pihalle yöksi. Ennen yöpymistä tutustuttiin Narvan bastioniin, jonka museo-osa oli tosin jo suljettu. Bastionilta näkee hyvin Venäjän puolen linnoituksen. Papan pizzat hotellin lähellä olivat oivallisia. 420 km mittarissa.

19.8. Aamupalaksi oli minileipiä ja makkaramunakasta. Sitten lähdettiin kohti Ivangorodia. Mutta... Viron puolella rajalla kerrottiin, että sen ylittämiseen tarvitaan tikettiä. Tiketti pitää käydä hakemassa toiselta puolelta kaupunkia jostain rekisteröintikeskuksesta ja siitä pitää maksaa 15 kr (vajaa 1 euroa!). Vajaa tunti meni tiketin noutamisessa ja sitten jonoteltiin ensin Viron tullissa ja sen jälkeen Venäjän tullissa. Taas oli yksi ruksi väärässä paikassa ja kun sain uuden lapun täytettyä, oli leimasin tyyppillä tietysti puolen tunnin kahvitauko. Jannehan meni sujuvasti rajan yli ja odotteli Ivangorodissa arvatenkin pitkästyneenä.

Ivangorodissa ajettiin Narvajoen rantaan tarkoituksella löytää joku iso putous, mutta ei sellaista ollut. Osa matkalla nähdyistä omakotitaloista oli huolella kunnostettu, osa ei. Kerrostalot olivat tyyppillisiä... Matka Ivangorodista Pihkovaan oli maisemallisesti ja muutenkin aika tylsä. Gdovssa maisema oli parempi, kun pistäydyimme Peipsijärven rannalla. Järveltä palasimme keskustaan ja samaan risteykseen, jossa tulomatkalla miliisi seisoi liikennettä vahtimassa. Ja samat koirat olivat edelleen paikalla. Janne ajoi risteyksestä muina miehinä, mutta yksi susikoiran kokoinen rakki päätti hyökätä minun kimppuuni. Huomasin, kun se lähestyi, mutten uskaltanut lisätä kaasua, koska kohdassa oli 40 km/h rajoitus ja ne miliisit juuri kohdalla. Koira juoksi minut kiinni ja päätti jostain syystä loikata edestäni toiselle puolelle. Silloin tömähti. Pyörä keikahti vasemmalle, jossa 10 m päässä tuli auto vastaan. Ehdin korjata itseni oikealle kaistalle ja katsoin peilistä, miten koiralle kävi. Oli aika varma, että huonosti. Se kuitenkin nilkutti pois ensin kolmella jalalla, mutta sitten neljällä, josta päättelin, ettei luita ollut mennyt poikki.

Transu Peipsijärvellä

Pihkovan kreml

Pihkova

40-50 viimeistä kilometriä ennen Pihkovaa ajettiin sateessa. Flunssa alkoi tuntu ja hotelli Rzhkaja tms. oli kylpyineen sopiva paikka. Iltaikävely tehtiin sikäläiseen kremliin (eli linnoitukseen) pimeän jo yrittäessä laskeutua. Eväiden ostaminen paikallisesta pikagrillistä osoittautui haasteelliseksi sanakirjan ohjeista huolimatta. Kasvisruoka ei taida olla kovin suosittua Pihkovassa. 690km.

20.8. Aamu oli pilvetön ja lupaava. Pihkovassa ajeltiin ensin vähän edestakaisin, osin tarkoituksella, osin tahattomasti. Itäosa vaikutti vanhemmalta ja siistimmältä kuin länsiosa. Tankkauspaikan vieressä oli rengashuoltoliike, jossa pyysin tarkastamaan ilmanpaineet. Tyyppi oli kyllä palvelualtis, mutta hirvitti, kun hän

ensin puski eturenkaaseen 3,5 bar ennen kuin sain selitettyä, että vähempikin riittää kiitos.

Pikkuteitä pitkin lähdettiin sitten kohti Novgorodia. mukavia pieniä kyliä oli matkalla ja mukavimmat maisemat kuin eilen. Matka meni Soltsi -nimisen kaupungin läpi. Silloin emme sitä tienneet, että aivan tien vieressä oli sotilaslentokenttä, jolla oli satelliittikuvien mukaan joitakin kymmeniä kääntyväsiipisiä Tupolev TU-22 pommikoneita taivasalla nähtävissä.

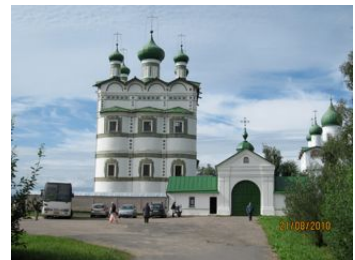
Novgorodissa olivat keskustan paremmat hotellit täynnä ja päädyimme hotelli Sadkoon. Ei siinä sinänsä valittamista ollut, sijainti oli vähän syrjäisempi. Majoittumisen jälkeen ajettiin Volhovin (eli kai Olhavanjoen) rantaan ja mentiin sillan yli Novgorodin kremliin. Kremlissä oli paljon nähtävää, mm. Venäjän 1000-vuotisen olemassa olon muistomerkki ja Pyhän Sofian katedraali. Siellä sai myös jätelöä, mutta koska se ei oikein riittänyt päivälliseksi, painelimme paikalliseen Magasiniin. Siellä valikoima oli heikko. Ostoksina tulivat mukaan pari jugurttia, jotka osoittautuivatkin jonkinlaisiksi hedelmärahkoiksi, pari olutta ja juustonmakuisia pikkukorppuja. Onneksi Pihkovasta ostettu päärynä oli tallessa. Paljon en kyllä olisi jaksanutkaan syödä, sillä flunssa vei ruokahalun.

Venäjä 1000 vuotta

Pyhän Sofian katedraali

Николо-Вязищский монастырь

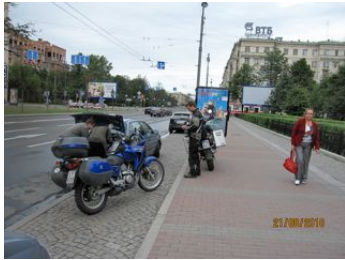
Hotellissa piti olla vartioitu parkkipaikka, mutta kun sitä ei ollut, maksoimme tinkimisen jälkeen paikan portsarille 200 rb, että hän pitää pyöriä silmällä yöllä. 920 km.

21.8. Tavanomaisen katkonaisen yön jälkeen herättiin pilviseen, mutta poutaiseen maailmaan. Luvassa oli mahdollisesti sadetta ja noin 20 astetta lämmintä. Respan englantia erittäin hyvin puhuva neito ei myynyt postikortteja, joten tallasin postiin niitä ostamaan. Samalla tutustuin paikallisiin takapihoihin.

Pakkauksen jälkeen lähdettiin kohti nunnaluostaria, joka sijaitsee noin 20 km päässä kaupungista luoteeseen. Luostarin nimi on Nikolo-Vyazhischsky monastery tai sinne päin (Николо-Вязищский женский монастырь). Kannattaa käydä katsomassa, jos matka suuntautuu sinne päin. Siellä pitää maksaa 300 rb, että saa valokuvata, muttei sitten kuitenkaan saa. Yhden kuvan ennätin ottaa.

Sitten pyrittiin Pietaria kohti. Tie oli tylsäkö, melko huonokuntoinen ja hyvin vilkkaasti liikennöity asfalttitie. Jossain nautittiin kevyt lounas, Pietarissa juteltiin miliisin kanssa (katsottiin vain paperit), odoteltiin tietöiden takia ja seisoskeltiin runsaasti punaisissa valoissa. Kaupungista oli aika vaikea päästä ulos ja kun sitten pääsimme, olin aivan poikki. Ääntä en ollut saanut kai koko päivänä aikaan ja kuume alkoi vaivata. Niinpä päätimme yöpyä Terijoella hotelli Repinskajassa.

Levon jälkeen kävelimme rantaa pitkin kappaleen matkaa ja nautimme kadun toisella puolella olevassa ravintolantapaisessa iltapalan – ja hyvin ansaitun tumman Tuborgin. 1180 km.

Transu Pietarissa

Panssariesteitä

Korsu SK 16

22.8. Aamu oli aika hidas. Aamiaistarjonta oli monipuolinen, riisiä, porkkanasalaattia, munia, makkaroita, juustoja, kasviksia, kaikenkaikkiaan lounasainekset. Ajoimme rantaa pitkin noin 20 km, jonka jälkeen käännyimme kohti Summaa. Jossain Vladimirovkan-Kamenkan tienoilla oli varsin iso kasarmialue – ehkä puolet Suomen puolustusvoimista vahvuudeltaan. Alueella on suomalaisten vanhoja linnoituksia, korsuja yms., joihin samalla tutustuttiin.

Viipurissa käytiin tuttuun tapaan Nesteellä kahvilla ja lähdettiin etsimään pitsiliinaa tuliaisiksi. Torilla oli sitkeä kissa, joka yritti saada edes yhden pulun kiinni, mutta kun ei. Pitsiliina jäi saamatta, mutta jobbari myi Jannelle Garminin karttoja vuoden takuulla. Olivat kuulemma lopulta vääränlaisia.

Tullissa oli pitkät jonot, mutta mopo mahtui väliin ja päästiin läpi Vaalimaalle kohtuajassa. Loppuun mahtui vielä GS1200 testimatka Vaalimaalta Haminaan. Mielenkiintoisen erilainen ajettava. Pitkällä matkalla ja isommilla nopeuksilla varmasti mukavampi kuin Transalp. Kotona mittarissa oli 1537 km.

Jälkiepisodina tapahtui seuraavaa. Tullipäällikkö Ivangorodista lähetti minulle kirjeen (venäjäksi ja huonolla englannilla) joulun maissa ja pyysi selvittämään, missä kyseinen moottoripyörä on, jolla olin saapunut Venäjälle 19.8.2010. Ilmeisesti maastavientipaperia ei ollut rekisteröity oikein tai joku muu hämminki asiassa oli. Itselläni ei ollut ko. maastavientipaperia, joten jouduin kirjeitse selvittämään, että tuolla se tallissa lepää ja että tuon matkan jälkeenkin se on käynyt uudestaankin Venäjällä ja tuotu taas sieltä pois. Saa nähdä päätyykö juttu tähän.

Matkareitti oli kokonaisuudessaan seuraava.

